

Tanja Radman

Republika smrtnika

Lex Legis serijal

© Tanja Radman

AEterna Nova

Dubrovnik, 2018.

UVOD

U igri svjetla i sjene stajalo je petero djece formirajući nepravilan krug pod teretom vremena, kojeg su imali vrlo malo. Sunce je tek zalazilo među krošnjama hrastova ove osamljene livade, dovoljno daleko da se svečane zastave tek naziru s visokih tornjeva Dvora, ali dovoljno blizu da dječica razbiju krug i udare u trk ukoliko njihova prisutnost postane previše primjetljivom. Ipak, njihov pomno osmišljen plan nije se oslanjao tek na puku sreću, jer među tornjevima Dvora kružilo je nekoliko cvrkutavih lastavica koje su se samo činile običnim pticama; njihova je prava priroda ležala u čaranju djevojčice među njima koja je slatke cvrkutavice pretvorila u pronicljive čuvarice. Ako itko primijeti da su djeca nestala s godišnje svečanosti, lastavice će je obavijestiti, i oni će se ubrzo pojaviti pravdajući se obilatim igrom skrivača koja je, slučajno, obuhvatila širi krug Dvora. Nervozan žamor ispunjavao je maleni prostor među njima u istoj mjeri kojom su lastavice-čuvarice revno ispunjavale prostor oko visokih tornjeva.

– Ti započni! – rekao je maleni dječak zlaćane kose, nutkajući laktom druga pored sebe.

– Moram li *ja* započeti? – ubacila se djevojčica debelih pletenica i zajapurenih obraza, očito iznervirana traćenjem vremena koje su ukrali.

– Ja ću – rekao je dječak pored nje obučen u svečane boje Dvora, vidno odudarajući od svih ostalih koji su bili odjeveni u jednostavne, skromne halje.

– Ne Vlaho, ne ti – nježno mu je odgovorila djevojčica duge, smeđe kose.

Dječak zvan Vlaho širom je otvorio usta u namjeri da se pobuni, ali uto ga je prekinuo dječak crne kose rekavši:

– Carmen ima pravo, Vlaho. Ti si Kneževe krvi.

Vlaho, sada već vidno uzrujan, istog je trenutka iščupao ukrasne dvorske medaljone sa svojih prsa i bacio ih na tlo. Praćen šokiranim pogledima svojih prijatelja, ljutito je rekao:

– Ne možemo praviti razlike među nama, ne sada! Kako očekujete da čarolija vezivanja uspije ako nismo potpuno povezani? *I po čemu su vaši životi manje vrijedni od moga?!*

Plavokosa djevojčica debelih pletenica prva je reagirala kimajući glavom.

– U pravu si, Vlaho. Uostalom, ti si i osmislio čaroliju vezivanja.

– Hvala ti, Onoria – odgovorio joj je sada malo mirniji Vlaho, lica prošarana crvenim mrljama od ljutnje koja ga je načas obuzela. Iako to nije bilo nimalo slično njegovoj blagoj prirodi, Vlaho si nije mogao pomoći; ovo je jednostavno bio prevelik trenutak da bi se izjalovio.

Ostatak se grupe nije izjašnjavao. Vlaho je, očima punim nade, pogledao djevojčicu kojoj je duga, smeđa kosa sezala do struka.

– Carmen?

Pogledala ga je ispod trepavica svojih velikih očiju i tiho rekla:

– Slažem se. Ti bi mogao početi.

Vlaho joj se zahvalio, te svrnuo pogled prema dvojici dječaka čiji su napeti pogledi otkrivali očitu neizvjesnost tog teškog razgovora.

– Dexter?

Dječak zlaćane kose šutke je kimnuo glavom u znak slaganja. Vlaho se i njemu zahvalio, a zatim pogledao dječaka pored njega, iako je sada već bio siguran u odluku grupe budući da je većina prevagnula.

– Theo?

Theodorusova crna kosa dodatno mu je upadala u oči sada kada je situacija zahtijevala njegovu hrabrost, kao da ga štiti od riječi koje će ispuniti ovaj nesiguran, dječji krug. Pustio je tišinu da obavije još jedan trenutak, duboko uzdahnuo, i napokon iznio svoje mišljenje.

– Ne slažem se.

Iznenadeni pogledi usmjerili su se prema njegovom blijedom lišću koje je snažno odudaralo od njegovih nestašnih crnih pramenova. Theodorus je koraknuo prema osupnutom Vlahu, stao tik ispred njega i pogledao ga ravno u oči.

– Prevrijedan si nam, Vlaho. Knežev si sin. Zamisli koliko dobroga možeš napraviti naspram nas. Ako... ako nam se nešto dogodi... Zamisli koliko toga *ti* možeš promijeniti u Republici, ali i šire.

Vlaho, sada temeljito zbunjen i zatečen Theovim argumentom koji je, polako ali sigurno, pronalazio smisleno mjesto u njegovoj glavi iako mu se srce jetko bunilo, tražio je ponovnu podršku u ostalima, ali više je nije našao. Činilo se da su Theove riječi pronašle put i do njihovih dubina, pa su sada promatrali Vlahu s isprikom u očima jer Theo je doista bio u pravu. Vlahov život *jest* bio vrjedniji. Plemićke krvi, imao je zaleđe o koje se mogao osloniti u bilo koje doba, za bilo koji razlog, dok su oni bili obični, tek probuđeni čarobnjaci. Ne samo da njihova magijska krv nije sadržavala ni kap plemićkog nasljeđa, već su bili i siročad, a to je nosilo izvjestan pečat čak i u harmonijskom svijetu poput njihovog, u kojem su čarobnjaci i pučani živjeli kao braća. Nevjerica je pritisnula Vlahu ostavljajući iza sebe teška pitanja samovrijednosti i smisla. Naposljetku, skupio je nešto hrabrosti i tiho izustio svoje unutarnje brige na glas.

– Što mi vrijedi biti Kneževim sinom ako ne mogu ispuniti svoju svrhu plemenitom gestom?

Grupa nije ni stigla izmijeniti poglede kad se Carmen već približila svom prijatelju.

– Ovo nije plemenita gesta koju ti želiš, Vlaho. Ovo je naš pokušaj da budemo spojeni neraskidivim sponama zauvijek. Theo je u pravu, u slučaju da doista nešto pođe po zlu tvojim otvaranjem čarolije, zamisli koliko *pravih* plemenitih djela u životu propuštaš!

Vlaho je uvidio da je bila u pravu, ali bilo mu je teško prepustiti tako zastrašujuću i nepoznatu stvar nekome drugome jer, ne samo da je smatrao da valja opravdati svoje zaleđe - htio je i zaštititi svoje prijatelje.

– Možda ovo i nije bila tako dobra ideja... – pokušao je, ali Onorijina ruka već je mahala u njegovom smjeru.

– Sve će biti u redu – ušutkavala ga je čvrsto – samo *ti* ne smiješ započeti.

– Ja ću – rekao je Theodorus vrativši se na svoje mjesto – i više nema govora o tome.

Snaga koja je rasla u dječaku koji je, kao i ostali, posjedovao dar magije tek nekoliko godina, bila je nemjerljiva, ali i savršeno proporcionalna količini nesmotrenosti koja je bila potrebna da se upuste u nešto ovako opasno. Prizvati novu, neprovjerenu i zasigurno snažnu čaroliju vezivanja poput ove, za neiskusne je čarobnjake značilo mogućnost stradavanja ili čak pogibije, ali ništa od toga nije bilo važno ovoj skupini dvanaestogodišnjaka koja je zajedno odrasla u nevjerojatno neočekivanim okolnostima; Knežev sin i šaka siromašne siročadi bratski povezana od vrlo rane dobi, doista nije bila uobičajena stvar.

Carmen je promatrala crnokosog dječaka kao da je tražila trenutak pažnje njegovih očiju, ali kada se i Dexter otvoreno ponudio da otvori čaroliju, Theo je čvrsto odmahnuo glavom. Bio je nepokolebljiv. Vidjevši da nema izbora, Vlaho je nevoljno kimnuo Theu čijoj se hrabrosti divio iz dubine svog mladog bića. Iako je i dalje vjerovao da je pokretač čarolije trebao biti on sam, tim više što je njemu jedinom pošlo za rukom osmisliti je i osposobiti (valjda), morao je priznati

znatnu količinu opasnosti koju je ovaj pothvat nosio i, koliko god mu to teško padalo, činjenicu da je ipak bio na zavidno boljem položaju od svojih najboljih prijatelja.

Njegove je uzburkane misli najednom prekinula Carmen; naglo je iskoračila iz sada već pravilnog kruga, omotala svoje ruke oko Theodorusovog vrata i zakopala lice u njegova njedra. Njen je neočekivan zagrljaj iznenadio sve prisutne, ali nikoga kao njega. S koktelom emocija na licu od kojih su se najviše isticali šok i očaranost, gledao je u pramenove njene smeđe kose koji su sada mirovali zapetljani među njegovim malim prstima. Izgledajući krajnje ošamućeno, sklopio je svoje ruke oko njenih leđa, a onda i oči, ponesen nekim neočekivanim osjećajima.

Vlaho je izmijenio mili pogled s Dexterom i Onorijom. Carmen i Theodorus oduvijek su pokazivali sitne naklonosti jedno prema drugome. Vjerojatno nisu bili svjesni toga, ali neka ih je spona blago izdvajala iz grupe, ne tako da bi ikada trebali biti nasamo, već na načine koji su ih gravitirali prvo jedno drugome, a tek onda svima ostalima. Kada bi krajem mjeseca, gotovo po pravilu, u kuhinji Nahodišta oslabjela količina kruha i mesa u iščekivanju svježih pošiljki novog mjeseca, Carmen bi svoju polovicu dijelila s Theom. Kada bi ona bila izmorena radom u polju toliko da bi povremeno zateturala između redova reskih plodova, Theo bi uskakao i odrađivao njene zadatke dok bi nju privolio da malo odrijema pod sjenovitim stablima. Iako su svo petero bili snažno povezani, neke su spona prirodno jačale, dok je neke valjalo dodatno ojačati. Zato su i bili ovdje.

Carmen se povukla na svoje mjesto, tiho šmrcnula i sramežljivo se nasmiješila grupi, kao da se ispričava za svoje ponašanje. Theodorus je, pak, djelovao dezorijentirano. Dexter se nakašljao i vratio pozornost svojim prijatelja na razlog ovog samotnog sastanka, pa je Vlaho nekoliko puta snažno zatreptao kako bi i sam vratio svoj fokus na ono što je trebalo.

– Spreman, Theo? – upitao je tiho.

Theodorus je još nekoliko kratkih trenutaka promatrao Carmen koja mu se hrabro smiješila, a zatim zatresao glavom, žmirnuo i kimnuo. U jednom sinkroniziranom pokretu, uhvatili su se za ruke. Vlaho je bacio još jedan, posljednji upitni pogled prema Theu, no njegov prijatelj nije imao namjeru pokleknuti. Tamne su mu oči bile ispunjene odlučnošću i hrabrošću kojima nikako nije bilo mjesto na licu dječaka od dvanaest godina.

– *Una Vita Pro Alia.*

Riječi su kliznule s Theovih usana lako i neprekidno. S njegove lijeve strane, Carmen je izrekla iste riječi čvrsto gledajući u njegove oči. Ponovili su ih i ostali, a kada je red došao na Vlahu da posljednji put ispuni njihov krug riječima čarolije vezivanja, usne su mu bile suhe, a oči vlažne.

Pogledi su im stali užurbano lutati od jednog do drugog, iščekujući ono najgore. Pomno su promatrali sve, pa i najmanje promjene na svojim licima ili uzdasima, no činilo se da se ništa ne događa, ponajmanje nešto pogubno. Vlaho se upravo spremao pustiti ruke svojih prijatelja i razočarano konstatirati da ga čeka još puno istraživanja i učenja u Dvoru, kad je Theodorus najednom siknuo od boli. Uplašeni su se pogledi uprli u njegove ruke, srca ispunjenih strahom koji je do tog trenutka nepoželjno stajao postrance, no pokazalo se da je njegova reakcija bila prožeta iznenađenjem, a ne boli. Oko njegovih se ruku polako, poput elegantnih pokreta slikara, stvarala zlatna, lelujava nit. Gipko poput zmije, stala se omatati između njegovih zapešća i prstiju, vijugajući prema ostalima dok se račvala u manje, gipkije i ljepše niti. Carmen je ispustila očaran uzdah. Zlatne su se niti omatale oko njihovih ruku poput jutarnje izmaglice, vidljive i nevidljive u isto vrijeme, tople koliko i hladne, naprosto zapanjujuće. Djeca su se sada smiješila jedno drugome s posebnom dragošću; ne samo da je čarolija uspjela, već se jasno smještala duboko u njima u obliku povezanosti koja ih je spajala za sva vremena.

Naprosto su *osjetili* da su uspjeli.

– Sada smo braća – šapnula je Carmen blistavog osmijeha – zauvijek.

Ostatak grupe uzvratio joj je oduševljenjem jer se njihova duboka želja obistinila, i sada ih ništa na ovome svijetu nije moglo razdvojiti. Kada su niti napokon izbljedile nakon nekoliko trenutaka očaranosti i čiste sreće promatranja povezanog, zlatnog kruga što su ih činile njihove ruke, djeca su se skupila u zagrljaj koji je iz njih izvukao bujicu smijeha. Sretni, zadovoljni i krajnje uzbuđeni zbog vremena koje su osigurali u zajedničkom društvu, žurno su potrčali put Dvora prije nego što bi ih uopće lastavice-čuvarice mogle upozoriti da je netko primijetio odsustvo Kneževog drugog sina. Iza njihovih trčućih koraka ispunjenih veselim poklicima, ostali su tragovi užarene, pougljene trave tek jedan trenutak prije nego što su nestali u bezdan noseći sa sobom ostatke nove, snažne čarolije. U nekom drugom svijetu nekog drugog vremena u kojem su Sudbenice zatezale čvorove prošlih i budućih događaja, upravo ovaj trenutak kliznuo im je među prstima kao onaj koji je promijenio povijest. Riječi koje su djeca upravo izgovorila čekale su ih ponovno u ne tako dalekoj budućnosti, a taj je trenutak bio toliko razoran i bolan da je duboko dirnuo jednu od Stvorenica Presvijetlih dvora koja se odlučila umiješati, dok djeca... ona nikako nisu mogla znati da su se čarolijom vezivanja doista povezala, u životu, ali i u skoroj smrti.

1. POGLAVLJE

ŠESNAEST NAJLJEPŠIH

Ljeva, desna. Ljeva, desna.

Vita je u svom relativno kratkom ljudskom vijeku (kraćem u usporedbi s nebeskim mjerilima) shvatila da joj mnoge strane ljudskosti izuzetno smetaju. Primjerice, koncentracija. Dok je bila Sudbenica, nije joj bila potrebna, jer je sva njena moć bila sama sebi dovoljna da bi funkcionirala. S druge strane, ljudima je taj nepouzdan čimbenik bio od ključne važnosti; činilo se da nisu umjeli ni hodati bez nje! Tako se i sama Vita mučila s tom vražjom koncentracijom, neprestano ulazeći i izlazeći iz fokusa s kojim je nastojala održati zdravu ravnotežu. Upoznavajući svoje ljudske odlike kroz vrijeme, shvatila je da joj koncentriranje na male stvari odvlači pozornost od onih većih. Zastrašujuće većih. Krajnje se duboko iznenadila na otkriće da joj jednostavne radnje poput brojanja koraka ili dubokih udisaja pomažu u stišavanju buke u glavi, tim više što ta buka nije bila uobičajena nakupina stresa kao kod normalnih ljudi, već buka s one strane svijeta. Ipak, Vita je naučila prepoznati trenutke koji su zahtijevali njenu punu koncentraciju te im se, uz puno gundanja, prilagodila najbolje što je mogla. Njeno ljudsko obličje nije bilo jedino što je pomno osluškivala kako bi došla do novih saznanja; isto je činila kada su u pitanju bili i Presvijetli dvori kako bi došla do bilo kakvih informacija koje bi joj bile od koristi. Bezuspješno. Njene Sestre nisu dopuštale ikakav prodor informacija, i Vita se nikada nije osjećala ljudskije nego sada kada je bila gotovo potpuno nemoćna.

Ljeva, desna. Ljeva, desna.

Dolina kojom je putovala mijenjala je svoje poznate krajolike svakim prijeđenim kilometrom. Vita je hodala njenim šumovitim

proplancima već mnogo puta, ali nikada u ovom 'krhkom' obličju. Mogla se samo nadati da će njena pojava svejedno biti prepoznatljiva, i da neće izazvati veće reakcije od onih koje su bile potrebne. Uznemiravanje nimfi bila je poznata stvar sasvim jasne zabrane za ljude svakog kova i pozadine, ali na sreću, Vita nije bila čovjek *čitavo* ovo vrijeme. Ponekad bi doista poželjela da je običan čovjek, ali onda bi uvidjela bol koju je ljudski život nosio pa bi samu sebe ušutkala. Biti bivšom Sudbenicom koja je krojila ljudske živote bio je veći teret sada kada je osobno saznavala što su ljudske patnje.

Gustoća zraka najednom je otežala, što je Vita jasno osjetila po svojoj ljudskoj koži koja ju je stalno iritirala. Posebno je zazirala od bilo kojih trenutaka od kojih joj se koža ježila, ili kada bi joj žmarci jurnuli leđima, zbog silne nelagode koju su nosili. Ponekad bi se, na njihovu pojavu, sva unezvjerila i poskočila kao da ju je nešto opeklo. Od samog se podsjećanja na taj grozan osjećaj Vita upravo i naježila, zbog čega je iskočila iz vlastitih cipela i proklela samu sebe. Prepoznavši mjesto susreta upravo po tom gustom, neobičnom osjećaju na koži, Vita je ispružila dlan desne ruke i rekla:

– *Zovljam sestre,*

Šesn'est Plitvica,

najstarija Velika,

Mala najmlađa,

Četrn'est preostalo

Jezera.

Činilo se kao da se gustoća zraka još više povećala, ali osim toga, ništa se drugo nije dogodilo. Vita se duboko namrštila, pitajući se što je pošlo po krivu. Odgovor joj je odmah sinuo, jasan poput riječi koje je valjalo izgovoriti, i ona se frustrirano pljusnula rukom po čelu.

– *Prokleti ljudski jezikci!*

Iako je aktivan boravak među ljudima zadnjih mjeseci znatno doprinio poboljšanju njenog govora, još uvijek su joj se znale omaknuti greške koje su mnogi tolerirali, čak i zavoljeli, ali ne i Plitvice. Morala se dobrano potruditi kako bi ponovila iste riječi pravilnim, točnim izgovorom.

– *Zovem sestre,*

Šesnaest Plitvica,

Najstarija Velika,

Mala najmlađa,

Četrnaest preostalo

Jezera.

Glasno je zastenjala i obrisala znoj s čela od velike muke koja ju je obuzela. Ovoga se puta gustoća zraka znatno promijenila, i sve se oko nje stalo mreškati i miješati u vrtlogu boja popraćenog zvukovima slapova. Kao što se nalagalo, Vita je zatvorila oči pred dolazak sestara i otvorila ih tek kad je jasno osjetila njihovu prisutnost. Oko nje, naizgled niotkud, našlo se šesnaest najljepših od najljepših. Sestre su formirale krug oko svoje gošće, sjajan poput sunca u popodnevni sat; što od zlatnih kosa blještavog odsjaja, što od bijelih haljina satkanih kao od mekih oblaka. Kao i obično, Vitu je uhvatio ponos u njihovoj bajkovitoj pojavi. Bješe to jedna od najljepših kreacija Sudbenica, zbor sestara satkan od ekstremne rijetkosti.

– *Sudbenice? Jeste li to Vi?*

Glas najstarije sestre, poznate pod imenom Velika, zazvao je Vitu svojim zvonolikim tonom i tako je omeo u sanjarenju koje je neizbježno dolazilo u njihovoj blizini. Svi su zvukovi oko njih nestali; činio se kao da, zbog njihove zapanjujuće pojave, staje i samo vrijeme.

– *Samo Vita.*

– Voljele bismo biti sigurne u to – meko je odvrtila najstarija sestra nakrivljujući ljupku glavu u stranu – možda nas mnogi znaju pozvati, no samo nas rijetki znaju imenovati.

Plitvice su jamačno čule za njeno protjerivanje s Presvjetlih dvora, ali u ovo je vrijeme valjalo biti sumnjičav, pa i nepovjerljiv prema svakome. Vita joj je blago naklonila glavu u znak shvaćanja. Bilo je žalosno što je do tog čina doveo sveprisutan oprez od nadolazećeg rata, ali njoj je ipak bilo zadovoljstvo iskazati takvo poštovanje jer je inače *ona* bila ta kojoj se klanjalo.

– Pozdravljene budite sestre Plitvice; Proška, Sigina, Okrug, Bata, Virovka, Galovka, Mila, Gradina, Burga, Kozina, Milana, Gava, Kaluda, Novaka, Mala i Velika.¹

Kako ih je Vita pozdravljala poimence, tako je svakoj posebno naklonila glavu. Okrećući se oko svoje osi, iznova se divila naizgled identičnim sestrama. Plitvice su bile najpoznatije i najljepše nimfe ovog dijela magičnog svijeta, no nisu svi mogli svjedočiti njihovoj nestvarnoj ljepoti. Način na koji ih je Vita pozvala bio je rijetkima poznat, no kroz duga vremena našlo se i onih koji su bili dovoljno sretni da naiđu na njih sasvim slučajno, čak i pučana. Međusobno su razmjenjivali iskustva, priče i legende o svojim kratkim susretima s Plitvicama, te su im ubrzo, zadivljeni i ponizni kakvi su bili, stali nositi darove. S obzirom na to da nikada nisu umjeli prizvati ili vidjeti Plitvice kada su oni to htjeli, pučani su svoje darove najčešće ostavljali u koritima jezera, ni ne sluteći da su ih smjestili nimfama u krilo. Tim su darivanjima nesvjesno pomogli razlikovati sestre Plitvice. Naime, svaka je od njih stajala pred Vitom noseći komad ljudskog zlatnog nakita na različitom mjestu na tijelu, od Velike Sestre koja je na glavi nosila tigaru, do Male sestre koja je svoj nakit nosila oko golog nožnog zgloba. Vita je bila impresionirana ljudskim kreacijama nakita, kao i

¹ Izvedenice iz pravih imena Plitvičkih jezera; Prošćansko jezero, Ciginovac, Okrugljak, Batinovac, Vir, Galovac, itd.

njihovom krajnjom funkcijom koju nitko nije očekivao.

Očito uvjereni valjanom identitetom nenadane gošće, najstarija je sestra koraknula prema njoj širom raskriljenih ruku. Vita je prihvatila zagrljaj, tu neobičnu gestu među ljudima koju je naučila voljeti.

– Stvorenice, čast nam je – rekla je Velika srdačno – čemu dugujemo zadovoljstvo?

– Trebam pomoć – rekla je Vita jasno, lecnuvši se, po običaju, na ime kojim ju je nazvala.

Velika je širom otvorila svoje oči i osvrnula se prema svojim sestrama. Iako je taj pokret zahtijevao minimalne kretnje, bio je popraćen gracioznošću i elegancijom u koju bi se svatko tko je posjedovao razum, nerazumno zaljubio.

– Stvorenice, znamo da se sprema drugi rat – rekla je tiho, vraćajući svoj pogled natrag na Vitu – moje sestre i ja smo načule žuborenja...

Oborila je glavu pod teretom neizgovorenog. Vitu je počela hvatati panika, još jedna ljudska emocija s kojom se teško nosila. Nimfe su bile izuzetno povezane s prirodom, i njihova je pomoć značilo neopisivo mnogo. No, s obzirom na prošlost, nitko ih ne bi mogao kriviti da odluče suprotno.

– Borit ćemo se uz vas.

Trenutno olakšanje obavilo je Vitu, i ona je osjetila zahvalnost na toj lijepoj emociji koja je potisnula onu prethodnu.

– No, ne možemo jamčiti za ostale nimfe. Naše sestre, naše rođakinje, mnoge od njih...

Bilo joj je preteško nastaviti. Ljupku glavu pognula je kao da joj je bilo teško izreći ono što je imala, kao da će izgovorenim otvoriti stare rane i povrijediti sve prisutne. Vita je zaklimala glavom vrlo dobro znajući da bi se to zasigurno i dogodilo.

– Vjerujemo da će i u ovo novo, krvavo doba biti podjela. Ipak, morate znati, ovaj put nećemo tražiti nikoga u obitelji da pođe našim stopama.

– Ne tražimo to od vas – rekla je Vita umirujuće – vi stanite uz nas. Ostale ćemo mi osobno pitati. Neka mi nošavamo te terete.

Velika je Sestra skupila ruke na prsa i zahvalno kimnula glavom, nalikujući na krhku visibabu koja je tek izmigoljila iz naslage teškoga snijega u rano proljeće.

– Računajte na nas, Sudbenice.

Kako se Vita ponovno duboko klanjala svakoj od sestara, tako su i nestajale, jedna po jedna, naizgled noseći sa sobom i po komadić sunčeve svjetlosti. Okrenuvši se poći istim putem kojim je došla, Vita je prošla kroz nevidljivu granicu gustoga zraka ispraćena zvukovima koji su se vratili. Nije sumnjala u Plitvice, ali doba je ratova na svakoga utjecalo drugačije; neki će poletjeti s kopljem u rukama iako će možda prvi pasti, a neki će se, s velikim moćima, skriti u dubine sigurnog mraka. Vita je bacila posljednji pogled preko ramena. *Imademo bivati sretni što ste vi uvijek poletjeljivale naprijed.*

Duboko uzdahnuvši, stala je brojati svoje korake prema sljedećoj destinaciji, ostavljajući iza sebe skrivene šumske dubine ispunjene žuborenjima nimfi u svom pravom obličju – Plitvičkih jezera.

